

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móony
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpošć ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew čel
F.

— Sserbske njedželske lopjeno. —

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyšinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

5. njedžela po swjatej Trojizny.

Sap. skutki 5, 34—42.

Gamalielowa rada we wyškej radže pschindže se rta muža, kiž nicžo njeje, khibu symny mudry swětny muž, kotryž žaneho sahorjenja nima ja Bože kralestwo, ale je we swojej wutrobje symny. A tola leži w jeho radže hluboka wěrnosć. „Redžbujće na tych čłowjekow, šcho bryščeje měli činić!“ Wón napomina, na Boži hlóš kěžbowacž w historiji, wón widži Bože plědy na tych pucžach, po kotrychž je swój lud wodzil, wón žada, so brychu so pluwu wot pschězny džěłite, hdyž jeho přědowanje japoschtolow symneho woštaji. Tak wopomamy tež my Gamalielowu radu we swójim žiwjenju. Redžbujmy kami na so, šcho je w naš čłowjeczne waschnje, čłowjeczna wola. Tak móže Gamalielowa rada nam wobudjenje być ja našče žiwjenje, ja našch pschichod.

1. Šchož je čłowjeczne, to sahinje;
2. Šchož je wot Boha, wobšteji.

1. My smy w času živi, kotryž so runa tamnemu časkej přěnjeho kšesćizianstwa, dokelž so tež wschitko džěli, dokelž so wschudzom wari a hori w ludu. Křystuf je ta skala w rězy swěta, na tej skale džěla so žolmy k prawizy a k lěwizy, nimo žana žolma njemóže. Wón je tym jěnym rózknym kamjen jich myšljenja a skutkowanja, sałožknym kamjen jich žiwjenja, kaž wěrjazej wošadže w Jerusaleme, kotraž směrom stejěšče w torhaznych žolmach hanjenja a pschěščěhanja; tym druhim je kamjen postorka, kotryž

so čěšćlojo sačizbli. My w našim njeměrnym času kšyškimy schumjenje wodow a žolmow, kotrež so žolmja wokolo skaly kšesćizianstwa. Na jěnym boku sašlyšchich wołanje hidženja, ty je čžitasch w njewěrjazych nowinach, je kšyšchich se rta njewěrjazych, kiž křjedža w kšesćizianstwe bydla. Ale Bohu džakowano s druhého boła kšincža synki lubosće, spěwanje tych swěrných, kiž so shromadžuja w Božim domje, kiž domach so modla a temu Knješej kšluzja. Ty chžesch wěšče tež do tych swěrných kšluschecž, kiž so tak-rjez te žolmy na prawizy. Ale kak stejisch k temu Knješej? Je to njewomasane kšesćizianstwo, modjenje w duchu a we prawdže? Tež w našim času tajzy mudri postawaja kaž Theudas, kotřiz chžedža nowe kšesćizianstwo natwaricž po swojej swětnej myšli a bóršy je rošpřocheny jich čłowjeczny twar a jeho pschiwikowacstwo. Pschetož to běšče čłowjeczna mudrosć. Gusto so wopacžne falschowane parole a drohotne kamjenje pschedawaju — njeje tež wjele wopacžneho a njepraweho waschnja w kšesćizianstwe — a njeleži nam blisko to praschenje: „Mam ja tu dobru parlu, prawu kšluzju prawdosće? Je moje kšesćizianstwo čłowjeczne abo Bože? Je jěnož postocžene abo čžiste hacž do jadra? „Je-li rada abo tón skutk wot čłowjekow, dha budže sahinycž.“ Gamaliel měješče prawo. Tež přěnja wošada měješče hižom kšwoje kšlabosće a blecžli. Kak bóršy shubi so rańšcha roša! To dyrbisch tež ty pšnacž, kiž ty we wyschšich lětach by. Je twoja wutroba hiščeje tak čžopla, kajkaž běšče, hdyž so horješče w přěnim wohenju lubosće? Bóršy pschind-

džechu spytowanja swěta a wona wustudny. To cłowjeczne bywa tak lohko i knjesom nad nami. Duž płaczi Gamalielowa rada: „Schtož je cłowjeczne, to njech sahinje.“ Wobhladajmy hebi tež nasche Bože služby! Kunaja ho Božim službam přenjeje wošady? Schtož pschindže swontowneho waschnja dla — tón pschinješe swět, cłowjeczne do Božeho domu. Wjele je pola naš cłowjeczneho — to njech sahinje. Musna je byllišča ewangelska swěrnosc, wjetšča radošč, sa teho Knjesa, wjetšča wobstajnosć a rošbudženosc. Schtož we mni, w naš i tym psches jene njeje, to je cłowjeczne, to njech tón Knjes w naš sahinyc, da.

2. Se swěcžatymaj woczomaj steja czi japoschtoli psched budom. Gamaliel něschto saczu wot jich snutkowneje mozy a radošče, wot mozy jich skutka a słowa, hdyž wón tež to hišče njesrosymi. Tehodla wón praji: „Se-li pač ta rada abo tón skutk wot Boha, njebudžecze wy to móž skasyc.“ To běšče rada poslušneje wutrobny, kiž pschecziwo Bohu wojowac, njecha. Eso powjeda, so je tež Gamaliel swoju msdu dostač sa swoju swěrnú dobru radu. Wón je pjecža wukhowany wostač pschi wutupjenju města Jerusalema a hišče potom 18 lět žiwny byl. Jeho rada je wěrnosc stajnje a pschezo. My widžimy, kač czi swědžny Khrystušowi dale swój puc, džej. Woni jich schwikachu a sakasachu jim, so bychu njerēcželi w mjenje Jesušowym. Woni pač wotendžechu i wjekešču, woni su czi dobywarjo a stroschtu do pschichoda hladaja. Ewangelij je jim khorhoj, kotruž wyšoko džerža, skala, na kotruž ho sałoža. Schtož je wot Boha, dale wobsteji — to płaczi tež naschej žyrtwi. To bójste nam ničto wsac, njemóže. Njech tež czi nje-pschecželjso hanja, woni su swěrne stawy kšesčijanske žyrtwe hižom husto pschecžehali psches cžwilowanja, ale wone su w pruhowanjach wobstale. Skutk reformazije je dobyč, hač runje bamž a khezor pschecziwo njemu stejeschtaj. Čehodla skutk misijonstwa do předka kroczi pschi wschém pschecziwjenju pohanow a hanjenju kamo kšesčijanow? „Se-li tón skutk wot Boha, njebudžecze wy to móž skasyc.“ S tymle troschtynym pohladanjom my do pschichoda hladamy. Hdyž mašch ty we wutrobje to prawe sbože, kotrež njehinje, žiwu wěru do swójeho Sbožnika a w tajkej wěrije jeho kameho, kiž wěcžnje wostanje, potom směrom swoju drohu džesch a hladasch na swětle sahonny wotžneho kraja, kotruž tebi wostanje, hdyž dyrbišch se seriškeho wotšal hič.

Samjen.

Hłob i Božeho kralestwa.

Niškiž Khrysta, Bože kralestwo
Se pohóršč mnohim ludžom;
Sich njewěra a hida ho
We žyrtwi kšlemi wschudžom;
Majradšcho bychu sničžili
To kralestwo, kiž sałoži
Nasch Sbožnik i duchow sbožu.

Hdyž wono pač skutk cłowski njei,
Niž wot tuteho swěta,
Dha steji w mozy njebieskej
Tu jako Boža hěta;
Tu hela pschemóž njemóže,
Schkit jejny Jesuš Khrystuš je
Hač do stoncženja čaža.

Njech, Knježe, twoje kralestwo
Eso dale rospšesčžera,
Daj, so kče pschezo rjenišcho
W nim pobožnosć a wěra;
Daj, njech czi klinczi na swěcže
Čžesč, kšwalba po wschém cłowjestwje,
Čže kóžny kraj njech kšawi.

Tež nje-pschecželam žyrtwinym,
Niž twoje mjeno hanja
A se žiwjenjom bjesbóžnym
Čže pschezo i nowa ranja,
Čžyž džiwny hnady pokasac,
Žim i wobrocženju dopomhac,
So tebe i nami kšwala.

Wschém wěrjaznych pač twój Duch cžer
A wušwječžuj jich wolu,
So směja w swójei duchi mēr,
Do twojich kasnjow swolu;
Pschez hlubje njech Duch sałoži
Sich w twojei swjatei wěrnosczi,
Dha nježima jich cžemnosć.

A tak we Božim kralestwie
My i wěrjaznymi wěmy,
So tam we raju krašnosće
Schat woczakowac, kšmemy,
Niž Boža hnada wobleka
Duch, kotšiz wěrja do Khrysta,
Eso jeho kščiža džeržo.

K. A. Fiedler.

Marscha, pschirodna mac.

Hiščežena jena wječna stawisna, spišana wot Warka.
(Stoncženje.)

Marscha je kóbu wojowasche. Wona pomyšli na wčera-wšchi wječor a džěšče i cžěžkej wutrobu. S žyle hinašchimi sacžucžemi pschekroczi proh swójeho stareho wobydlenja, hač tehdy, hdyž by jo wopuščžika. Tehdy pjelnješče džiwu hněw a wječiwosć jejnu wutrobu; nětk bē duzy, wulkosmyšlny skutk wuwjesč. D kač jej to wjele bóle derje cžinjěšče! wona i nowa cžujěšče, so dobra a pobožna byč je wjele kšóbscho a pschijomnišcho, hač cžělu a jeho kšóščzi i woli byč. S žunymi sacžucžemi stupi do istny. Fryza, hižom napoč cžělo, ležěšče na kóžu, jeho mac, i wuplakanymaj woczomaj a ruzy kamažo, kšedžěšče pódla njeho. Marscha sarža. Sačo posledni krocž kotru widžěšče, běšče ta wušméchowaza, horda a kalata — žana móž na swěcže nje-dyrbješče jejneho Fryzu i teho dwora pschinješč; ale wona na to nje-pomyšli, so tón Knjes to cžinicz samože. Nětk kšedžěšče pschi rospadankach swójich nadžijow. Daj, wona je nje-sbožownišča hač ja, pomyšli Marscha; ja mam tola jandžela na khorokóžu, a wona — šhubjene džěcžo. „Pomhaj Wóh, Marja“, rjekny Marscha žunje, i platažej stupiwšchi, „njech wschaf sapomni-moj, schtož sesady naju leži, a njech ho wsajomnje troschtujemoj!“ — Ta kotra, kiž se kšabym kšarakterom ho runje tak lohko i kšemu, kač i dobremu poda, bu psches Marschinu njenadžitu wulkosmyšlnosc hluboko hnuta. „Ach, ty luby Božo!“ plakašče nětk, „kač Čži to saplacžu? Sa kšym tak wjele nad Tobu sawinewala.“ — Marscha měješče sačo sbóžne sacžucže we swójei wutrobje. D kač je wodawac, tak kšódko! tule kšódkosc njebe wona hač dotal hiščežena ženje snala. Wona poskiczi kotšje ruku a rěčješče hiščežena wjazny šjednaznych kšowow. Tež Handrij a Miklawšch pschistupišchtaj, a wschitžny tšjo tu njesbožownu macž

trošchtowachu, hačž Fryza na wječor skónčnje swojeho ducha spušćeži.

Nětk wšach by wšcho sašo pschi starym byčž mohło, Gandrij a Marscha budžičtaj mohłoj s Bertu sašo do wulkeho dwora čahnyčž — ale wšchitžy tšjo to nochžyču. Berta nochžyše to město wopušćežičž, hdžež bě se starschimaj tač sbóžne hodžiny žiwa była. Marscha swoli do Bercžinych pschecžow. A Gandrij čžyšče swojou njeprawdoščž pschecžimo Miklawškej tač rucže hačž móžno sašo dobru sčžinicž. Woni mostachu na mačym saħrodniškim kuble, Miklawš a Benka pač čžehnjeschaj na tón wulki dwór a napjelnišchtaj jón bóršy s tym čžichim a pobožnym duchom, kiž lobrka tu maču kšžžku wobhydlesche. Gandrijowe swjadnjene čžěło, kotrež hačž dotal jeno psches palenz žo trochu bě dđeržako, bóršy podleža, jako wón s dobrej wolu a pod stajnym na žo kędžbowanjom žo picža žyłe mostaji. Wón wumrije, a hdžžž tež jeho psches picže woblabjeny duch ženje wjazžy s prawej možu myšlicž njenawukny, dha mějesche tola w žmjertnej hodžinyje tu wěru, so budže junu se žwojimaj dđerščžomaj tam horjekach w hromadže sbóžny. Berta bě žo hišće na kħoro-kožu, žwěrna w tym knjesu, po žwojim nanje s njewustawazej lubošču horjebrača; wona pytašče jeho powucžecž a tač temu knjesej pschijewješčž, hačž do jeho žmjercže. Marschiny žiwjenški pucž njebě tač krotki, a jej njebu tač loħto tač Gandrije, po tym nowym pucžu kħodžičž; jejna wutroba a žyłe pomyšlenje bēšchtej w hrēchach stwjerdnjetej. Ale tón knjes ju njewopušćeži. Psches wjelelētne čžerpjenje pschi Bercžinych kħoro-kožu wón ju tač na wusdže dđeržesche, hačž Berta skónčnje wumrije s tej měštej nadžiju, so tón knjes macžernu wutrobu hišće došpočnje wuhoji, hdžžž tež niž na tutym žwěčže, dha tola tam horjach we žwojim njebjeskim rajū.

Marja.

Wječna stawisna, spisana wot W.

Bohu stworženo! prajesche jena kħotra s čžičha s druhej, je tola žałosčž, tač žwojich sčžesčž dđerčži sawostajicž a wotšal dħrbjecž. Haj, ja tež praju, wotmolwi druha sħyħujō. Woboj stejeschtej pschi čžěle runje semrēteje žony bura Dđermarja. Dha je wopravdže njeboha? woprascha žo tšecža žuħodniza a postupi s durjemi. Tej žonje s ħłowu kħwnyšchtej a potasaschtej na njebohu, tač tam ležesche, blēdej ruzžy na pšaschče, ħłowu žunje we saħkwalach. Wutrobu ħnujazy napohlad! Haj, budžiču jeno wutrobžy sa njebešami žo ħnucž dale, budžiču žlyšchače, sčto tole čžěło přēduje: „We žlabošči budu wuħyte, stanyčž budu rjenje nowe“, a budžiču jeno napominanje a trošcht mohče sa-pschijecž. Wšchitke tšy žony njewjedžachu žebi ničžo trošchtneho prajicž: Se tola žrudoba! — haj žałosčž! — ale ħinač njeje; — bluke sačžucže, so po žmjercži hišće něšchto žlēduje, a sčtož tam drje pschidžže, čžini jich tšchepotatyč, něšchto satschajuje jich dušchu, tola ju njedošbudži; njeboha budže pohrjebana, tón ħnujazy wobras je nimo a budže wšach bóršy saħny. Se tola slē, so wšchitko wokoło jeneho tač wotemrije, a jedyn njewē, na čžim je.

Wódla wo jštwje wudowž s čžahami wótšje saplakowasche a žałosčženje wobohič dđerčži bu psches to pschezo žylnišče. Dħrbimy tola ras s njemu postupicž, čžemy jeho potrošchtowacž, rjekny jena wot tħyč žonow.

„Mó, kħóššje, smēruječe žo jeno“, praji jena, „nětk wšach ras ħinač njeje.“

„Ach, luby Božo, ty luby Božo!“ wotasche wobohi muž; „nje-pomyšli pač pschi tym na lubeho Boha, ale jeno na to, sčtož bě sħubič.“

„Se tola prawe njesbožo“, rjekny druha.

„Mój žo tola pschezo tač derje wobjeidžechmoj“, žałosčesche wudowž.

„Wěrna je, bēšče dobra žona, a hišće tač młoda!“ praji jena wot tħyč žonow.

„Kač jeno móže Wóh to čžinicž, ja tola nikomu žaneje kšchidny čžinik nješħym!“ storžesche wón sašo.

„A te lube njewinowate dđerčžatka; haj, tola pač na žwěčže ħinač njeje“, rjekny přēnja sašo.

W tym wotomiku wotewriču žo durje a nahladna žona stupi nuts. To je Dđermarjowa wudowžowa kotra; nó, pschi tajkich sšladnoščžach žo wona hodži, pomyšlichu žebi žony, wona je žej fararjej wotħladača; ale tač mērna wonħlada, a bēšče tola najlēpscha pschecželniza njebočžičžje! Wona dđeršče s bratrej, posticži jemu ruku a prajesche wutrobnyje: „Luby bratsje, Wóh luby knjes, kiž čži tónle kšchiz je napoħožik, pomhaj čži jón tež nješčž.“ Potom pschistupi s dđerčžom. Šilžbjeta, najstarscha, 16lētna ħolža, mějesche najmjensche na ruzžy. Čžeta dowjedže muža a dđerčži s semrjetej.

„Šlajče, tač tu leži, tač mērnje a sbóžnje, haj mērnje a sbóžnje, dofelž bēšče bohabojašna, a dofelž je we wērije do nascheho Šbóžnika Jesom Kħryšta wumriječa. Wobhadajče nětk tač prawje na macžer“, wona praji; „dđerčži, budžče bohabojašne, so waš junu wšchēč sašo mam, so móžecže tež mērnje a sbóžnje wumrjecž.“

Šilžbjeta, kiž ħewak čžecže dobra njebě, dofelž bu žradowanje jeje młodoščže psches čžecžine pobožne smyšlenje ħusto pschikrotšchene, bēšče nětk ħnuta, tajke rēče žlyšchecž, wona da jej ruku, pschitkōčži žo s nej a wupłaka žo na jeje wutrobje. Tež bratr mějesche nětk žłowa žlyšchecž, kotrež dħrbjachu jeho se stareje liwkoščže a njewēry wutorħnyčž, a wón swólniwje na nje pošłuchasche; bēšče to tola něšchto trošchtne w jeho přōšdnocže a bjespomozžy! Šsamo žony, kiž hišće nasdala stejachu, pschitkowachu s ħłowu. Haj, haj, wono dħrbjačo ħinač byčž, žana žwěrnosčž, žana wēra wjazžy we žwěčže njeje! prajachu sħyħujō, ale so tež pola nich wo tym pobrachny, na to njepomyšlichu a wotēndžechu s žwojemu wšchēdnemu dđerču.

Njeboha bu pohrjebana, njemēr najpřēnschich dnjow bě nimo, wšchitko bě sašo w starej koliji a Dđermač namaka we wobstaranju ħospodarštwā něšchto rosprōšchenja. Ale hišće niž doščž, prajesche jeho žwač Bētnač, wón dħrbi wjele wjazžy mjež ludži, so žo jeho myšle dale bóle wot teje wēžžy wotwobrocža. Šswoju žonu njemōžesche sapšchijecž, ta ničžo wo rosprōšchenju myšlow wjedžecž njechajče, wjele wjazžy žebi wšchu móžnu přōžu dawasche, so by bratr prawje ħłuboki sačžišchčž žwojeho kšchiza sħowak. Wóh jemu tole njesbožo podarmo pōšłak njeje, prajesche mērnje, a wón je hišće rucže doščž sapomni, čžemy wobhadacž, sčto ma prawo.

Njebě přēni krotčž, so bēšchtaj mandželstaj tač dwojateje myšle, haj Bētnač bě žwojej žonje s wjetšcha pschezo napšchecžiwō, a njebudžesche wona tač sa wuschomaj mēka, tač žam prajesche, budžišče jeho myšl a wola stajnje pšacžila. Tola čžahy, hdžež žona žo njeswažesche, žaneho žłowčžka žobu prajicž, bēchu nimo, a to žo tač sta.

Sako žo w hromadu dawaschtaj, bēšchtaj wobaj jeneje myšle, wón bě najbohatschi bur wo wšy, rjany, młody pachōč; tež wona bě bohateho burowa džowka a jeje nan prajesche: „Sa žym muž, ja móžu jo čžinicž, a móžu žo jeho tež mostajicž; ja žedžu w počnym, mój žyn žedži w počnym a sa pschichodneho žyna njerodžu žaneho naħeho.“ Młoda burowka bě w tej žamej myšli žiwa a spušćesche žo na bohastwo; s mužom žo jara derje wobħhadžesche, pschetož bēšchtaj jeneje myšle. Nětk žo poda, so stary duchowny wumrije, a młody bu pōšłany, so by přōšdne měštno na kħwilu wobstarač. To pač bě dživny muž, čžertowy přēdar, tač jemu naprajichu, s tym žane wobjeidženje njebě. Dobry stary

duchowny! rětasche tu, wón žanemu cžlowjejeje šleho šlowcžka njepraješche, a my jemu tež ničžo na pucž njeपोकोžichmy a wšchitko taš duschnje džěšche; tónle paš pschinoschuje njeměr a njeपोको do žhlyje wšy. Tež do Bětnarjez domu njejednotu pschinješe, pschetož wěšte bě, so bě młodu burowku wrótnu přědował. Haj wona taš cžišche wokolo šhodžesche, wjedžesche husto bludne rěče, a chžyšche wšhelke nowe wašchnja w žiwjenju sapocžecž, kotrež běchu tola šměščne. Bětnar šo nad tym roshněwa, šakhadžesche bórny šlě se žonu, a wboha bu pschezo bōle šamyšlena. Nłowy duchowny chžyšche ju troschtowacž, ale njemōžesche, došelž žadny cžertowy přědar njebē. Šejny nan šo nad tym pschegara šrudži, pschetož jenicžka džowka bē jemu droha jato wōcžko we hłowje, a njemōžesche jeje wašchnju šroschmicž: wona bē tola w tym šamym padže jato wón, mōžesche wšcho cžinicž a tež šo wšcheho wostajicž a bē tola taš nješbožowna. Štōncžnje šej pola nana wudoby, so šmē-džesche š mašym džěšcžom, šrašnym dwělětnym hōlžom do Šórki š šwojeje cžecže šapucžowacž. Bětnar šam špōšna, so dšrbi roš-prōschena byčž a na druge myšle pschicž, wšchal wutrobnje rad chžyšche, so by šo šako wulěkowala a wšchitko kaš přiedy byčž mohšo. Šo tam tež cžertowy přědar je, wo tym nan pschichod-nemu šynei nješpomni, pschetož tehdom budžišche Bětnar cžěžy do pucžowanja šwolik. Žona bē wōškom njedžel přecžkach, pschicžidže šako a bē žyle wulěkowana. Šašž přiedy paš tola njebē, wona drje wjele rěčow wo tym nječžinjesche, bē pschecželnawa a šrēcž-liwa š kōždym, ale pschi wšchem tym šhodžesche šwoje šamšne pucže a mējesche šwoje šamšne myšle, a hdžēž šo šmana šklad-nosčž pokasa, wupraji šo wo tym š wušchitnymi a pschichōdnymi šlowami. Mjes tym šo nētk nowy duchowny ničžo na pucž nje-požožiči, cžinjesche jo wona, a tam a šem tež jedyn abo pošasta a šo dopomni, taš šo ta mušarka, kaš jej bōrny narješnychu, tola hišcže nēkotre žony nadoby, kiž bēchu š njeju prawje jena wutroba a jena duscha. Ššwojeho muža njedobu, wonaj njebēšchtaj we wulkej pschecorje žiwaj; pschetož wón runje najhōršchi njebē, a wona bē rošomna došcž, po mōžnosčži wšchitku pschicžinu š šwadže wotštronicž, ale tola bēšche wón wšchemu jeje žiwjenju a šapocženi-ju napšchecžiwny, a to bē wšchudže š pntnjenju, najšrudnišcho pschi wocžehnjenu jenicžkeho hōlža. Šo džěcžo bōrny pntny, šo šarschej psches jene njebēšchtaj, a došelž nan jemu žiwjenje wjele lōžšche a špodobnišche cžinjesche, džeržesche šo bōle nana a bu wješkelny pachol kaš wšchitžy drusy wješni hōlžy. Wōn runje psche-wulke hrošnosčže nječžinjesche, došelž šhētro wjele na cžesčž a pschi-štojosčž džeržesche; bē tola najpřenišcheho bura jenicžki šyn: ale mjes tym šo duchowny na klētžy cžerta přejesche, cžerjesche tōn-šamy we wōšadže šwoju lōšchtniwu hru, a pola šarych a młod-nych bē nimo wšchitjeje cžesče a pschistojnosčže bjesbōžne a nje-duschne žiwjenje šo šažrało.

Njeboha Džětnarjowa tež š tym cžichim škusčesche, wona džeržesche šo š šwalowej, a tale šwalowa, hacžrunje najmērnišcha pschi wšchej šrudobje, cžujesche ju najšklubšcho, pschetož jej bē wulki troscht w žiwjenju wotemrjel. Šak nēkotre hōžinku bēšchtej wobej žonje, hdžž mužej w šorcžnje šedžeschtaj, w hromadže pscheblyej, wonej bēšchtej mēr tuteju mužow, domjazy mēr a šbōžnosčž šwojich džěcžiči w hromadže na wutrobje nošykej, bēšchtej šo troschtowatej, hdžž šo wšchitko taš njeporadžiči, kaš bēšchtej rad mēlej; pschetož runje kaš pola Bětnarjez šyn šo š naney džeržesche, taš bē Šilž-bjeta w pošlednich lētach šlabej macžeri wotrošila, a hdžž bēšchtej tež wobej macžeri š nanomaj jeneje myšle, šo šo wobaj pschichod-nje bracž dšrbjeschtaj, dha tola bjes šrudoby na pschichod tuteju džěšcžow pomyšlicž njemōžeschtej. Nētk bē šwērna macž njeboha, Šilžbjeta bē šama šebi šawostajena, bē hišcže džěcžo, hdžž tež niž po wulšosčži, dha tola po šmyšlenju. Džětnar to šam špōšna a bē šwolniwy, na šwaloweje radu pošluchacž, jeho džěcžiči

dšrbjachu mēčž druge wothladanje a wobkēžbowanje. Ničto šo š temu šepje nješhodžesche hacž Masdaliž Marja, bliškeho wujowa džowka, kotrež šarschej bēšchtaj hižom njebohaj. Šižom wjele lēt pschebnywasche pola šwojeje cžety w Šōržy, bēšche tej šamej w hošpodacštwje a pschi džěcžoch pschezo jara pomozna byla, a mōžesche šo nētk parowacž. Šacžrunje hacžle dwazecžiči lēt šara, bē tola domērna a šchtož je najwāžnišche, wērijaza. (Pschichōdnje dale.)

Prawe žohnowanje.

Špodžimnje je, šak pošileni šu mnošy ludžo, šwoju bolosčž, je-li tōn šnješ jim šajku napožožiči, do šjawnosčže nošyčž, mēšto teho, šo bychu šo š njej w cžichej šamotnosčži šabjerali. Budžichu-li woni wopomnili, šo je kōžda bolosčž pošol Božiči, kiž šo wo durje našcheje wutrobny klapa a kotryž je jeno škusčecž, hdžž my pošluchamy a šo wopacžnych radow šdalujemy, kiž rošpōschenje porucžuju, dha njebychu šo woni w šajkich cžachach šamotnosčže a cžišchiny wšdawali. Wty wšchal šmēmny pntacž. Šebi šamym pošhacž, šo wot teho, šchtož naš cžišcžiči, wušwobodžecž a nješmēmny š bolosčžu a žarowanjom kultuš hnačž abo šamo nēšchto šošlūžbne w tym widžecž, hdžž šo nam nēšajšičkuli šchicž napožožiči. Šle jeno woprawdžita bolosčž wucžiči woprawdžite šušly w cžišchinje pošlacž. Njeprawdžiwne šušly Bōh nješicžiči. Duž niž taš wjele rěčecž wo bolosčžach a tšchinosčžach, wo šwojich šnutškomnych podēndženjach a najhōnjenjach. Šo wšchitko tola jeno našchu šamšnu duschu a Bōha šameho nastupa. Šod šyku troschtowacžnych pschecželow a pod wocžomaj šjawnosčže šo žohnowanje, kōždu woprawdžitu bolosčž w šebi wopšchicžuju, pošhudi. F.

Wšhelake š bliska a š daloka.

* Š Draždžan. Šašche šerbške šemšchenje šandženu njedželu w šchicžnej žyrtwi bē wot nēhdže 400 šemšcherjom wopytane. Mjes šemšcherjemi bēchu tež nēkōšči wojazy, kotrychž štajnje š wo-šebitej radošcžu witamy. Šad tež wšhelazy Šēmžy šastupja a šwilku na jim nješrošymliwe šanki šerbškeho přědowanja pošluchaja. Špowjednu wucžbu š. šaraš Domaschka š Budestez, přědowanje paš š. šaraš Šchicžan š Šucžiny wotmē. Šo šwucženym wašchnju štejesche po došonjanej Bōžej šlūžbje wjetšchi džěl špowjednych, wošebje štajne šwērne šobustawny „Šžornoboha“, psched žyrtwiny mi durjemi, šo bychu se šwojimaj duchownymaj šlowcžko porēcželi a š pschecželnym ruku-šawdacžom šo rošžohnowali. Šedyn š naj-šwērnišchich pschecželow našchich šerbškich Bōžich šlūžbow, Šurij Šamšch, kiž tu hewaš štajnje bē, we wulkej Šanskej šhorowni šhorny ležiči. Šato jeho šerbški duchowny pošpōdnju wopyta, w jenej štwi šhōch lubnych Ššerbow nadešdže. Bōh špožčž jim wuštrōwenje, našchim Bōžim šlūžbam paš trajaze bohate žohno-wanje.

* Šurjadny šalki šejm w Draždžanach je hromadu štwišk a je tež rošrēcžowanje mēš wo šarjadowanju šewjenja našcheho luda na pschichod. Še šlowow šnješa šministra bēšche š radošcžu škusčecž, šo nam žadny štrach na pschichod nješrošy, ale šo budže šo w pschichodže nadžijomnje wjazy šhlēba kōždej šwōšbje pschicž-picž. Ša to budže šo pschi domšhowanju nēčžišchich žnijow do přědka džiwacž. Šaššerje budža šo bērny šako kōždemu ratarjej pschewostajicž. Wēšo je cžěžko, w tutym cžachu wšcho to taš šlo-žicž, šo by kōždemu prawe byčlo a šo šo w malicžnosčžach šmylenja štanu, ale to dšrbi nam najwāžnišche byčž, šo je w našchim wōtž-nym štraju šawēšcžene, šo nam našchi nješpschecželjo psches wuhlōd-njenje šchodžicž njemōžiči. W šejmje je šo tež namjetowalo, šo by šo šawjedjenje noweho dawšloweho šakonja hišcže wo lēto wotštorcžiči. Šle ani wušchinosčž ani wulki džěl šapōštanžow temu nješpschicžkōšowasche, a duž budže šo naššerje nowy dawšlowy šakon š nowym lētom šawješcž.